

Csontos Márta

Játék a szimbólumokkal

Az ősi álmodás-történet
üres sivatagba rejtette
a mindent látó szemet,
csak a szent madár fürdött
a sárga porban, s mikor
átrepült vörös szárnyaival
a végtelen forráságon,
s a lobogó napkorongban
lecsendesítette a tüzet.

Én meg ott rekedtem
a kezek barlangjában,
valahol Patagóniában, egy
térképről lecsúszott álom-
világban, a hegyek megtört
geometriájában, – ott állítottam
fel az oltárt, ott fentem meg
a kést a sziklafalon, bemutattam
az égő áldozatot, s néztem, hogy
göngyölik ki szirmaikat a megnőtt
fényben nyújtózó rézvirágok.

Most már szabadfoglalkozású
életművész vagyok, nem zavar
a villámember, s a görög szfinx
találós kérdése, – magam is
szimbólum akarok lenni, nyomot
akarok hagyni a vadászkezek
és a sólyomkarmok között,
helyettesíteni akarom az oltalmazó
amulettet a feldúlt Éden romjain.

Közben a piszkosszürke idő
egyfolytában követ, zavaros a menekülési
útvonal, a meggyengült szerencse
ott zihál mellemen. Már csak egy
végső erőfeszítés kellene, hogy ott
maradhassak az emléklistán fájdalom-
mentesen, égreszegezeten.